

XIX.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov, angaaende Tilførsel i Registrene over Skjode- og Panteprotocol-
lerne om Størrelsen af de faste Eiendomme paahvilende Tiendebyrder m. v.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 23de Novbr. 1861.)

Det Lovudkast, hvorover Udvalget har at afgive Betænkning, har sat sig til Opgave at gjøre det muligt, til enhver Tid at erholde autentisk Oplysning om Størrelsen af de tiendepligtige Eiendom paahvilende Tiendebyrder, og saaledes at modarbejde den Usikkerhed, som skal have indsejget sig i disse Forhold derved, at de gjældende Tiendeforeninger og Kjendelser i Reglen ikkun indeholde Oplysning om de oprindelige Eieres Navne og om Eiendommens Hartkorn, men ingen Beskrivelse eller nærmere Betegnelse af det paagjældende Areal, Eiendommens Beliggenhed m. v., en Usikkerhed, som i Libernes Løb i høi Grad skal være bleven forøget ved foregaaende Udstykninger og Sammenlægninger. For at naae dette Maal aabner Lovudkastet en let og efter Omstændighederne billig Afgang for Tiende-eierne til igjennem en processuel Dngang at tilveiebringe retskraftig Constatering af Tiendevederlagets Størrelse og Ydelsesmaade, hvor efter samme igjennem Thinglæsning og Anførsel paa Eiendommens Conti sættes i Forbindelse med vort offentlige Skjode- og Pantevæsen (§§ 1—5). Efterat retlig Sikkerhed saaledes er vundet, stræber Udkastet at forhindre, at Uvished og Usikkerhed atter skulde kunne indtrænge sig, idet det gjøres til Pligt for Retsbetjentene, fremtidig at vaage over, at Skjoder og Forhæftelsesdocumenter paa saadanne Eiendomme, for hvis Bedkommende Tiendebyrden i Medfør af Loven er bleven

retlig konstateret, indeholde rigtig og fuldstændig Angivelse af Tiendebyrden, ligesom det paahydes, at Udstykning af saadanne Eiendomme ikke kan finde Sted, uden at Tiendebyrdens Fordeling foregaaer samtidigt med Hartkornets (§ 6, confr. § 7).

Medens det derhos for Kongetiendens Bedkommende overlades til Tiende-eierne, om de vilde benytte dem af det Middel, Loven tilbyder dem til at erholde Sikkerhed for Tiendens Størrelse, gjør Udkastet det for Kirke- og Præstetiendens Bedkommende til Pligt at sørge for Tiendevederlagets Constatering og Notering (§ 10).

Under den omhyggelige Overveielse, hvorfor Lovudkastet har været Gjenstand i Udvalget, har dette ikke kunnet tilbageholde Tvivl, om der overhovedet maatte være tilstræffelig Anledning til den hele Foranstaltning, som Loven vil kalde ilive, og om det virkelig kan antages, at derved vil opnaaes noget Fuldstændigt, ligesom det har staaet klart for Udvalget, at Lovudkastet i ethvert Fald maatte undergaae ikke ubetydelig Endring.

Maa det end erkjendes, at det i og for sig vilde være ønskeligt, at der herseede fuldkommen Sikkerhed i de herhenhørende Forhold, og at der gaves en for alle Bedkommende aabenstaaende og let Afgang til at erholde autentisk Oplysning om samme, har Udvalget dog ikke kunnet overtyde sig om, at der skulde være en saadan Forvirring og Usikkerhed tilstede som